

Trà âm

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

“Người bạn tri kỷ cùng ta uống trà hắt phải là người bạn hiền, chỉ cần đưa mắt là hiểu lòng nhau, lấy gì mà mua cho được ở cõi đời còn đầy ô nhiễm và phiền muộn này? Có duyên phận lắm mới được cùng nhau hạnh ngộ với người tri kỷ bên một chén trà quý”

- Nguyễn Tuân -

...

Xe dừng lại trước cánh cổng gỗ ngã màu xưa cũ, Nguyên đưa mắt nhìn không gian tĩnh lặng bên trong. Khoảng sân trồng đầy cỏ cây xanh mướt được sắp xếp cẩn thận gọn gàng bị ngăn cách với khói bụi ồn ào bằng hàng rào rào rào rào nở hoa đỏ rực. Con đường rải đá cuội xuyên qua vườn thuốc dẫn lối vào ngôi nhà gỗ cổ kính lợp ngói âm dương thấp thoáng màu rêu. Bên cạnh nhà có hồ nước nhỏ trồng sen. Những chiếc lá xanh thẫm xòe rộng phủ kín mặt hồ, ẩn hiện phía sau vô số đóa hoa hồng phơn phớt. Đứng bên ngoài cũng có thể cảm nhận sự trong lành thanh sạch của không khí ngập tràn hương sen và vị thuốc theo từng làn gió.

Nguyên không lên tiếng gọi chủ nhà, tự nhiên mở cổng đi vào. Bước theo con đường nhỏ dưới bóng cây mát rượi, nghe tiếng lạo xạo của đá sỏi dưới chân, tiếng chim kêu riu rít xa gần, anh cảm thấy sự mệt mỏi trong tâm hồn lần thế xác từ từ tan biến. Nguyên không đến đây để xem bệnh lấy thuốc, cũng không làm công quả giúp vườn. Anh đến đây để thăm cô cháu ngoại của ông thầy thuốc Nam dùng hơn nửa cuộc đời chữa bệnh từ thiện cho người nghèo. Cô gái tên chỉ có hai chữ Nguyễn Trầm, là người chị không cùng huyết thống.

Anh và cô biết nhau năm mươi sáu tuổi, lần đầu gặp trong buổi họp mặt gia đình. Tất nhiên, ngày đó không có sự xuất hiện của mẹ ruột cô. Bà ấy đã xem người chồng phản bội không còn sống trên đời. Ngày ly hôn cũng là ngày chết của ông, ngày tấm ảnh cột băng vải đen được đặt lên bàn thờ nghi ngút

khói hương bánh trái. Ngày giỗ mỗi năm, Trầm đều phải cùng mẹ gói bánh tét, nấu mâm cơm cúng người cha vẫn còn khỏe mạnh đang sống cuộc đời giàu sang hạnh phúc bên cạnh cô vợ mới và đưa con trai thông minh kháu khỉnh. Bị thờ sống dường như chẳng ảnh hưởng đến tâm trạng của ông, thậm chí có lần anh đã thấy ông thản nhiên ăn bánh tét cúng đám giỗ của mình do cô mang đến. Nếu là anh chắc không bao giờ muốn biết cảm giác đó ngon miệng thế nào.

Mẹ của anh đã giật chông từ tay kẻ khác, hay mẹ của cô trước kia đã cướp mất bạn trai người ta. Chuyện thế hệ trước là ai vay ai trả, Nguyên không muốn tính, anh chỉ biết nhờ những ân oán đó mà được quen cô. Tiếng “chị” là do anh tự gọi, vì một phút đùa giỡn bốc đồng thời niên thiếu, muốn nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của cô gái trẻ bị cho là già, nhưng hoàn toàn vô vọng. Sau này, anh biết cô nhỏ hơn mình ba tháng tuổi, nhưng mọi chuyện không thể sửa lại, thói quen có bao giờ dễ đổi, trong gia đình cũng cần phân lớn nhỏ rõ ràng.

Tiếng guốc mộc gõ nhẹ nhàng trên nền gạch tàu vang lên khe khẽ. Người con gái vóc dáng thanh nhã mặc áo bà ba tím với quần lụa trắng, mái tóc dài đen nhánh xõa tới lưng, trên cổ đeo một chiếc kiềng bạc mỏng mảnh từ trong nhà bước ra hàng hiên. Cô đứng trong bóng râm mờ tối nhưng vải lụa tơ tằm Tân Châu khoác trên người dường như vẫn óng ánh phát sáng, mềm mại mượt mà đến mát lạnh.

Nụ cười phảng phất trên đôi môi cô hướng về phía anh thay một lời chào. Nguyên đành mỉm cười chào lại.

Cô lúc nào cũng trầm lặng kín đáo, cử chỉ luôn chừng mực ôn hòa, đôi khi tiếp đãi anh giống một vị khách lạ hơn bạn bè cùng tuổi, càng dị biệt với người thân trong nhà dù biết nhau đã quá mười năm, dù lần này cách biệt hơn sáu tháng. Từ khi ra trường, Nguyên không có nhiều thời gian trống, nhưng muốn đến thăm phải chọn những ngày vắng người chữa bệnh, phải hẹn trước để tránh mặt mẹ cô vì có lần đang giữa tuần trà thì bà đến, không nói một lời hắt đổ khay trà rồi giận dữ bỏ đi.

Trầm nhìn mảnh sứ nâu vỡ nát cùng nước trà loang loáng, mỉm cười bảo anh trở về, mọi chuyện còn lại để mình thu xếp.

Về mặt cô lúc đó làm Nguyên nghĩ việc vừa xảy ra là một giấc mơ. Bình tĩnh đến hờ hững lạnh nhạt, dường như phiền não trên đời không bận vào tâm, sân si trần thế không vướng vào lòng. Sự lãnh đạm xa cách mà lịch thiệp hòa nhã trong đối nhân xử thế làm người khác không dám quấy nhiễu, không thể trái lời. Khí chất của cô được di truyền từ trong xương máu, được kế thừa từ dòng dõi thư hương, là thứ mà một kẻ xuất thân như anh rèn luyện mấy chục năm may ra sánh được. Tiểu thư đài các thế phiệt trâm anh cũng không phải hư danh hảo huyền.

Ngồi xuống trường kỷ bằng gỗ sao lên màu đen bóng dưới mái hiên, Nguyên nhìn cô gái trước mặt mình đang chuyên chú vệ sinh làm nóng trà cụ. Đôi tay mảnh mai của Trầm nâng niu từng chén trà màu đất nâu mộc mạc bằng gốm tử sa Bát Tràng như chúng là bảo vật vô giá. Đôi bàn tay đó qua nhiều năm xem mạch bốc thuốc, trồng cây hái dược đã có vài vết chai sần, nhưng vẫn hòa hợp tuyệt vời với việc viết chữ vẽ tranh, pha trà gảy đàn. Trên cổ tay trái của cô là chiếc vòng cẩm thạch màu xanh lý với chất đá trong suốt quý hiếm mà anh tặng vào lần sinh nhật hai mươi một tuổi. Chiếc vòng đó gắn liền với ký ức chẳng mấy dễ chịu về một hành động ngớ ngẩn anh đã làm.

Nguyên từng hỏi cô sao vẫn giữ chiếc vòng. Trầm khẽ cười vì nó rất đẹp, vì để nhớ một điều anh đã nói.

Câu trả lời mang hàm ý khiêu khích thân nhiên trở thành thử thách kéo dài đến ngày nay, làm mối quan hệ cả hai trở nên kỳ quái khó tả. Anh không biết cô lo sợ điều gì, là thù oán năm xưa hay lòng người hiện tại, hoặc chỉ xem như một trò đùa và chẳng nhớ lời mình từng nói. Thậm chí, anh tự hỏi cô có ôm oán hận, muốn biến điều này thành phương thức trả thù dù ngoài mặt bình tĩnh làm ngơ. Cô là người cầu toàn khó tính, nhưng chứng kiến gia đình tan vỡ, nhìn cha mẹ trở mặt hận thù, chính bản thân rơi vào phiền phức với đứa em cùng cha khác mẹ, làm sao tha thứ kẻ gây ra cơ sự và người có liên quan? Nhưng có thể anh đã đoán sai tất cả vì mấy ai đo được lòng người. Những suy nghĩ của cô anh chưa bao giờ hiểu hết, không thể nắm bắt tựa nước chảy mây trôi.

- Sao hôm nay im lặng như vậy?

Trầm đột nhiên ngẩng mặt nhìn anh, thanh âm quan tâm nhẹ hẫng cùng ánh mắt sắc sảo thăm dò tan biến rất nhanh. Nguyên nghiêng người, tựa đầu lên

cánh tay chống trên thành ghế.

- Nhớ lại vài chuyện cũ.

Cô không hỏi tiếp vì ấm nước bằng đất nung nấu trên lò than bập bùng cháy đỏ đã sắp sôi đến độ đầu nhang, nếu để nước quá sôi thì trà sẽ nồng gọi là cháy trà, còn chưa đủ sôi thì trà không phai. Nước pha trà là quan trọng nhất vì nghệ thuật uống trà của người Việt gói gọn trong câu: nhất thủy, nhì trà, tam bôi, tứ bình, ngũ quần anh. Nước pha trà ngon nhất là sương đêm hứng trên lá sen sáng sớm, hay nước mưa hứng từ tàu cau, người cầu kỳ pha nước giếng với nước mưa gọi là nước âm dương. Những chuyện này đều là cô dạy anh, cho anh biết uống một chén trà cũng rất công phu phức tạp, mà đây chỉ là bước đầu của việc thưởng trà.

Trầm lấy ba đóa sen đang cắm trong bình sứ hoa lam trang trí phong cảnh sơn thủy đặt lên bàn. Mỗi đóa hoa đều bị bao lại bởi một chiếc lá sen, buộc bằng dây lạt. Trà được ướp hương trực tiếp trong hoa sen vừa chớm nở vẫn còn hồng thắm trên hồ suốt một ngày một đêm rồi hái vào lúc vừa rạng sáng. Loại hoa dùng ướp trà phải là sen bách diệp có hàng trăm cánh nhỏ ôm sát nhụy hoa, hương thơm nồng đậm thanh tao hơn sen quỳ bình thường. Tuy hoa sen cô dùng không chính gốc Tây Hồ, không hưởng được khí hậu thổ những nơi địa linh nhân kiệt nhưng tính chất không sai biệt nhiều.

Khi nước sôi thích hợp, cô dùng muống gỗ tre múc trà trong hoa để vào bình gọi là ngọc diệp hồi cung. Lượng trà vừa đủ hai người đối ẩm. Châm nước lần đầu gọi là cao sơn trường thủy, dội từ trên cao xuống nhằm tạo ra một lực làm tan bụi bẩn trong trà, để trà khô vừa thấm rồi đổ nước bỏ ngay. Châm nước lần hai gọi là hạ sơn nhập thủy, đập nắp lại rồi tưới nước sôi lên toàn bình trà nhằm giữ nhiệt độ tốt nhất. Có câu rằng từ tam trà nhị, tức là chén rượu thứ ba mới bắt đầu ngấm, trà nước thứ hai mới bắt đầu ngon, nhưng trà nước thứ hai cũng là chuẩn nhất, mùi vị hương thơm tuyệt diệu nhất.

Khi không khí thanh mát dưới hiên quện chặt hương trà vừa dậy, Trầm xếp hai chén trà hột mít khít miệng vào nhau, chậm rãi nâng chiếc bình quả lê nóng ấm. Trà được rót thông thả phát ra tiếng róc rách rất khẽ, xoay vòng giữa hai chén đến khi ngập ba phần tư lòng chén gọi là Quan Công tuần thành. Cô không dùng cách truyền thống rót trà vào chén Tống rồi chuyển sang chén Quân để giữ hương vị và độ nóng. Chén trà được cầm bằng tay

phải, ngón trỏ và ngón cái đỡ miệng chén, ngón giữa đỡ đáy chén gọi là tam long giá ngọc. Cô dùng tay trái nâng tay phải dâng chén ngang mày rồi đưa sang anh, cung kính cúi đầu mời trà.

Nguyên nhìn vào đôi mắt đen thẫm tĩnh lặng của cô thật lâu mới đưa tay ra nhận, cũng cung kính cúi đầu. Anh cầm chén bằng tay trái rồi đưa sang tay phải, ánh mắt dõi theo màu nước sóng sánh sắc vàng nhạt trong suốt, trên bề mặt vương một lớp “tuyết” mỏng phải nhìn thật kỹ mới thấy. Không vội vã uống cạn, anh đưa chén qua dưới mũi để tận hưởng hương thơm màu sắc của trà gọi là du sơn lâm thủy rồi mới từ từ thưởng thức. Nhấp một ngụm nhỏ, chất lỏng nóng ấm vừa chạm đầu lưỡi mang theo vị đắng, đượm mà không nồng, mùi hương tinh tế thoang thoảng. Hớp một ngụm lớn để trà tràn vào mọi ngõ ngách trong khoang miệng, trôi qua cổ họng đọng lại vị ngọt dịu dàng. Chén trà trên tay anh chỉ còn lại một tầng nước mỏng đủ cho người dùng kiểm chứng tiền hương, tiền vị và hậu vị của loại trà quý.

Trầm từng nói một chén trà không xóa hết ưu tư phiền não nhưng đôi được một phút thanh thản an nhiên.

Hoàn cảnh của anh thật sự cần một phút tĩnh tâm như thế. Nguyên ở chốn thương trường, kiếm tiền bạc chẳng khác săn mạng người, cho dù không thủ đoạn độc ác cũng mấy lần thiếu mất lương tâm. Tìm công ty thua lỗ phá sản rồi thu mua sát nhập theo yêu cầu của khách hàng có đôi khi làm vài người tự sát. Và vừa rồi chuyện đó lại xảy ra. Trầm và anh là hai thế giới. Nhưng Trầm với anh là một góc bình yên, là nhân tính không thể chối bỏ. Phần bản ngã không bị nhuộm mùi tiền của anh được cô tìm thấy, vịn vào đó nhắc nhở lương tri cùng thanh tẩy tâm hồn. Cô giống như một liều thuốc an thần giúp anh được bình tâm an tĩnh sau nhiều hợp đồng căng thẳng rã rời.

- Nằm nghỉ một lát đi.

Cô nhã nhặn nói, chờ anh uống hết chén trà rồi rót thêm, động tác uyển chuyển thành thực vô cùng đẹp mắt. Nguyên nghiêng ngấm hương vị đọng lại cùng sắc màu của nước, tất cả đều tuyệt hảo vô song, nếu không nhầm thì nước pha trà hôm nay là sương đêm đọng trên lá sen, còn loại trà quý được dùng là cổ thụ Shan Tuyết. Anh cười cười, giọng điệu đùa giỡn.

- Uống một chén trà đầy đủ lễ nghi, pha chế cầu kỳ như vậy làm tôi lo lắng

quá. Chị đang tức giận chuyện gì sao?

- Lâu ngày cũng phải nhắc lại nếu không sẽ quên mất.

Trầm nhẹ nhàng đáp chẳng ăn nhập vấn đề, đứng lên bước vào nhà, khi trở lại cầm theo một chiếc đàn thập lục huyền thân gỗ nâu bóng khảm xà cừ tinh xảo. Cô đã được ông ngoại dạy nhạc lý từ nhỏ, mười lăm tuổi có thể thay ông tham gia ban ngũ tuyệt gảy đàn tranh, đàn nguyệt hoặc tỳ bà trong những buổi sinh hoạt đờn ca tài tử, nhiều lúc hát vọng cổ góp vui. Ba ngón tay đeo móng gảy đôi mồi dạo trên mười sáu dây đồng làm phát ra giai điệu thanh thúy, lúc réo rắt như tiếng suối chảy nhanh, lúc êm đềm như sông rộng lững lờ. Khúc dạo đầu tương tự bài Lưu thủy, một trong hai mươi bản Tổ của cổ nhạc tài tử Nam bộ mà anh đã nghe cô đàn nhiều lần.

Âm nhạc du dương êm ái vang lên hòa với tiếng gió lùa qua vườn cây xào xạc, trải trên mặt nước hồ sen lăn tăn sóng gợn rung rinh hoa lá. Làn khói mỏng manh bảng lảng trong không gian mờ sáng tối dưới bóng mát mái hiên làm khung cảnh thêm phần hư ảo. Nguyên nhắm mắt lại, chìm vào những thanh âm vô hình mênh mông, suy nghĩ trong tâm trí không còn hỗn loạn, thân thể dường như nhẹ tênh bỗng bồng bềnh trôi theo giai điệu thăng trầm tha thiết. Anh nhận ra bản nhạc này rất quen, dường như đã nghe cô đàn rất lâu trước đây nhưng nhất thời không thể nhớ tên. Tuy nhiên, anh không đủ tinh táo để hỏi thêm vì cơn buồn ngủ đã đột ngột kéo đến.

Lúc thức dậy bóng chiều đã ngả, trà cũng nguội lạnh từ lâu, chỉ còn một mình Nguyên nằm trên trường kỷ cạnh hồ sen. Ánh tà dương tàn úa xuyên qua tán lá đọng trong lòng bàn tay có chút buồn thảm tịch mịch. Đầu óc anh vẫn còn mơ màng chưa tỉnh nhưng sự tò mò bỗng dưng không sao áp chế. Anh đứng lên đi tìm cô, muốn nhanh chóng biết tên khúc nhạc, dạo quanh một vòng không gặp, lúc trở lại trường kỷ thấy cô đang ngồi chờ. Trên bàn trà là chiếc gối nhỏ màu tím sẫm thêu hoa sen khéo léo dùng kê tay bắt mạch. Anh không cần hỏi, hiểu chuyện ngồi xuống, tự nhiên để tay trái lên gối nhưng vẫn cười nói:

- Đâu cần nghiêm trọng như vậy. Tôi sẽ còn sống rất lâu để ám ảnh chị.

Trầm nhàn nhạt cười, im lặng đặt mấy ngón tay mảnh khảnh lên mạch tượng trên cổ tay anh. Cô hơi nghiêng đầu, tập trung công việc nhưng vẻ mặt vẫn

toát lên nét ung dung bình thản lạ kỳ. Làn gió nhẹ lướt qua, mấy sợi tóc mai buông xõa bị thổi tán loạn che gương mặt thanh tú, anh bất giác vươn tay vén gọn cho cô, vô tình chạm nhẹ làn da mịn màng có chút xanh xao liền rút lại. Cô không thích những hành động thân thiết quá mức khi chưa cho phép, đặc biệt là kẻ khác chạm vào mình dù hàng ngày tiếp xúc khá nhiều người. Thái độ lạnh lùng tách biệt không phải do lễ giáo gia phong mà là bản chất bẩm sinh.

- Phước đức cả đời tôi tích được cũng không đủ cho Nguyên đền tội.

Giọng cô bình thường không phát hiện vui buồn. Cô cầm lấy gối tím đứng lên, quay lưng đi bỏ lại một câu:

- Con người không phải sắt đá, cho dù thân xác hay tâm hồn.

- Điệu nhạc vừa rồi chị đàn tên là gì?

- Vọng kim lang.

Nguyên nghe câu trả lời, thất thần nhìn dáng cô khuất sau góc vách một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt. Anh nâng chén trà lạnh đưa lên môi uống, hương thơm chưa phai vị đắng chưa nhạt, đọng một chút ngọt thanh trong cổ họng. Lần đầu tiên Trầm pha trà cho anh là năm mười bảy tuổi, cũng là lần đầu tiên anh nghe cô đàn. Vào một ngày mưa gió âm u, anh sang nhà mẹ nhưng cửa đóng vắng tanh, ngồi chịu lạnh dưới mái che cổng rào như một thằng ăn mày thì tình cờ gặp cô đi ngang. Lúc đó, quan hệ hai người vô cùng lạnh nhạt, chưa từng nói với nhau quá ba câu chào hỏi. Tuy nhiên, cô vẫn kéo anh đến nhà ngoại. Bởi vì cô là một thầy thuốc tương lai, bởi vì vết thương trên người anh đã thấm máu ra ngoài lớp áo trắng học sinh loang lổ.

Trầm thương hại anh. Nguyên hiểu điều đó. Tình cảnh thê thảm của một đứa trẻ vị thành niên luôn bị cha ruột đánh đập khi ông say xỉn như một cách giải tỏa ức chế của kẻ vô dụng nghiện rượu. Anh có thể chống lại ông, có thể kiện ông vì tội bạo hành hoặc bỏ rơi ông để đến sống cùng mẹ, nhưng anh là người thân duy nhất còn lại của ông và ngôi biệt thự xa hoa kia không có chỗ cho anh tồn tại, luôn khiến anh lạc lõng chênh vênh khó lòng hòa nhập, dù cha dượng cũng không ghét bỏ. Trong nhận thức, người cha thất bại bị vợ cấm sừng còn tội nghiệp hơn anh rất nhiều, nên cuối cùng chỉ chọn cách trốn

tránh. Có lẽ sự cảm thông ngu xuẩn được sinh ra từ trong huyết thống, và trên đời cũng chỉ có thân nhân mới khiến anh cam tâm tình nguyện tự mình chịu khổ.

Khi đến phòng thuốc, anh thấy cô đang ở một mình, cẩn trọng chọn từng vị thuốc, tự tay gói bằng giấy dầu từng thang một. Lúc mới gặp Trầm, anh tưởng cô chỉ là loại tiểu thư kiêu căng nông cạn hoặc yếu đuối ngây ngô, nhưng qua vài lần tiếp xúc đã biết mình sai lầm thế nào. Người con gái này dùng hai từ “tài hoa, tinh tế” để hình dung cũng là khiêm tốn. Một thời gian dài, anh vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ với cô, hai kẻ có gia đình cùng chung nghịch cảnh nhưng số phận khác biệt quá nhiều. Và tình cảm đó theo thời gian dần dần biến đổi. Anh biết mình mơ mộng trào cao nhưng tuổi trẻ cuồng nhiệt cố chấp chẳng sợ té đau nên đương nhiên thổ lộ.

Sau mấy giây bàng hoàng ngẩn ngui, Trầm cười nói rằng, quà sinh nhật này cô sẽ nhận, xem nó ở bên cạnh mình được bao lâu. Còn câu nói kia không hề nhắc đến.

Thân phận Nguyên bây giờ khác hẳn ngày xưa, không còn là đứa trẻ nghèo hèn lông bông khổ sở. Sự thành đạt được đánh đổi bằng mồ hôi nước mắt, bằng lao động kiệt lực mấy mươi năm. Anh đã đủ tự tin bản lĩnh, tiền tài địa vị để lặp lại câu nói trước kia nhưng chưa từng làm vậy. Khoảng cách giữa anh và cô dù được cân bằng, nhưng nhìn theo góc độ khác vẫn xa xôi vời vợi, một khoảng cách chẳng dễ dàng khóa lấp, chưa tính đến áp lực gia đình. Anh từng nghĩ tình trạng này đã đủ, cùng cô hội ngộ bên một chén trà quý, qua bao năm tháng tri âm tri kỷ, đến cuối đời cũng không phá vỡ hữu hảo tương giao. Nhưng việc cô làm lời cô nói hôm nay giống như viên đá ném vào mặt hồ phẳng lặng, làm dâng lên sóng vỗ tràn bờ.

- Có chuyện gì muốn nói với tôi sao?

Cô vừa buộc mấy thang thuốc vào nhau vừa hỏi, không ngẩng mặt nhìn. Những tủ đựng thuốc bằng gỗ nâu đỏ sộ lấp kín bốn mặt vách cùng ánh đèn trắng xanh lạnh lẽo phủ khắp không gian làm vóc dáng mảnh mai càng thêm yếu nhược, tạo cảm giác cô liêu hiu quạnh đầy bi thương. Ở tuổi của cô, phụ nữ nông thôn đã tay bế tay bồng, nhưng Trầm vẫn cô đơn lẻ bóng. Mấy lần anh nghe mẹ nói có người muốn mai mối làm quen hoặc chính thức đưa mâm xem mắt nhưng đều bị từ chối. Anh không muốn đoán cũng không hỏi

nguyên nhân, vì cảm giác đứng trên tầng băng mỏng, động một chút có thể vỡ tan, làm bản thân chìm trong rét buốt.

Anh bước qua ngạch cửa đến bên bàn thuốc, lẳng lặng nhìn cô. Trái tim anh quá ngây thơ bất cần, vì một lần băng vết thương, một chén trà sen cùng một khúc Vọng kim lang an ủi liên rung động, bị người ta lấy mất suốt bao nhiêu năm, chính mình không tự tay đoạt lại, cũng chẳng nhờ người khác giúp đỡ tìm về. Sống cùng với tâm tình tuyệt vọng có đôi lần nghĩ muốn buông tay nhưng chấp niệm quá sâu khiến anh vô thức không cách nào làm được. Sự việc tiến triển đến bước này, anh vừa vui mừng kinh ngạc vừa lo lắng hoang mang.

- Chỉ là dưỡng tâm an thần, thêm một chút thuốc bổ. Mỗi ngày một thang sắc ba lần uống, mỗi lần sắc còn lại một chén nước, uống vào buổi sáng, trưa và chiều. Nguyên đừng bỏ ngang như lần trước.

Cô nhẹ giọng dặn dò, đẩy túi thuốc trên bàn về phía anh. Nguyên bất chợt đưa tay nắm lấy hai vai cô kéo lại gần, giữ thật chặt không cho phản kháng. Không khí trong phòng trở nên dị thường ngọt ngào, tĩnh lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng tim đập liên hồi. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt bình lặng như mặt hồ đêm của cô, nghiêm túc hỏi:

- Trầm muốn nghe tôi nói chuyện gì?

- Nguyên không có can đảm đối mặt với điều mình suy đoán hay sao?

Anh không trả lời, ghì chặt cô vào lòng, cúi đầu thì thầm bên tai cô.

- Tôi yêu em.

- Tôi biết.

Trầm khẽ cười đáp lại, lịch thiệp tao nhã mà mê hoặc lạ thường. Cô tựa đầu lên vai anh, bàn tay nín lấy một góc áo người đang ôm xiết mình.

Nguyên chợt hiểu rằng cô vẫn để mắt đến anh từ ngày mưa đó, thậm chí âm thầm chăm sóc quan tâm, chỉ là biểu hiện lúc xa lúc gần vì kiêng kỵ vài điều phiền phức, vì tâm tư lo nghĩ bất an. Tình cảm của cô tựa một chén trà quý,

pha chế rất cầu kỳ tinh tế, thưởng thức phải từ tốn tận tâm, mới chạm vào nóng bỏng khó trôi nhưng quen thuộc sẽ thấy hậu ngọt hương thơm vương vấn lâu dài, giúp người ta tâm bình khí hòa an nhàn thanh tĩnh. Anh may mắn với tới vì kiên trì thành tâm, nhiều hơn là ngoan cố bất chấp.

Tình yêu chôn sâu tận đáy lòng tưởng như hóa tro tàn nhưng vẫn âm ỉ cháy nay bị khơi lên thành ngọn lửa lan tràn. Con đường phía trước lắm gian nan trở ngại nhưng đồng tâm hiệp lực thì sẽ vượt qua.

Bạch Tử

Chú thích

1. Lựa Tân Châu: Tân Châu là thị xã thuộc tỉnh An Giang, Nam Bộ. Sản phẩm nổi tiếng là lãnh Mỹ A nhuộm bằng trái mận mưa, màu đen bóng loáng mát lạnh, màu bền không phai. Ngày nay, lựa Tân Châu được nhuộm nhiều màu sắc khác nhau bằng chất liệu tự nhiên. Nếu miền Bắc có lựa Vạn Phúc (Hà Đông) thì miền Nam có lựa Tân Châu

2. Gốm tử sa Bát Tràng: “Thứ nhất Thế Đức gan gà, thứ nhì Lưu Bội, thứ ba Mạnh Thần” là 3 loại ấm trà quý bằng đất tử sa chỉ có ở Nghi Hưng, Giang Tô, Trung Quốc. Ngày nay, làng gốm Bát Tràng đã pha được loại đất tử sa xuất xứ Việt Nam bằng cách trộn nhiều loại đất ở đồng bằng sông Hồng để chế tạo trà cụ.

3. Nhất thủy, nhì trà, tam bôi, tứ bình, ngũ quần anh: bôi là chén uống trà, ngũ quần anh là những người ngồi chung với nhau để uống trà.

4. Trà Shan Tuyết: có xuất xứ từ xã Suối Giàng, huyện Văn Chấn, tỉnh Yên Bái. Cây trà cổ thụ Suối Giàng từ 200 đến 300 năm tuổi, là loại trà quý, rất khó pha. Một chén trà Shan Tuyết pha đúng cách có màu vàng nhạt trong sáng, hương thanh mát thoang thoảng, hậu vị đậm lâu dài. Việt Nam còn nhiều loại trà quý khác như trà Tân Cương - Thái Nguyên, trà Tà Xùa - Sơn La...

5. Đàn tranh: còn gọi là thập lục huyền cầm, bán nguyệt cầm vì mặt đàn hình bán nguyệt và số dây là 16 tức là gần với nửa tháng, tuy nhiên vẫn có loại 15, 17 hay 19 dây, xuất hiện ở Việt Nam từ thời Lý – Trần.

6. 20 bản Tổ của cổ nhạc tài tử Nam bộ: gồm 3 bài Nam, 6 bài Bắc, 7 bài Lễ, 4 bài Oán, ngoài ra còn 4 bài Oán phụ. 20 bài Tổ giai điệu vui tươi, buồn thảm khác nhau chia làm bốn mùa xuân hạ thu đông.